

Goethejev. Mestni očetje so preudarjali, kam ga naj postavijo, da ne bi bil užaljen darilec in da bi se ne spotikal narodni ponos italijanski. In umestili so Goetheja tu semkaj, ob križišče potov blizu omenjene kravarne. Posetniki muzeja in tisti, ki vstopijo v „villo“ od juga, skozi Pincianska vrata (ne od zapada skozi vrata „del Popolo“), prihajajo vsekakor mimo njega. Spomenik je sicer res lep. — No, in podobno so se odrezali Rimljani leto pozneje (1905), ko jim je bil podarjen Francoz Viktor Hugo. Postavili so ga v to „villo“, samo malo više, pod nasade, ki obdajajo majhno jezerce. — Precejšnja raznoličnost že v prvotnem načrtu te „ville“, ki si jo je uredil s prav umetniškim okusom v 17. stoletju kardinal Scipio Borghese, pač pripušča, da se na tem obsežnem prostoru umeščajo predmeti, ki niso med seboj v nikakršni zvezi, a prevelika pestrost bo nastala, če se bodo baš tu postavljali spomeniki vseh vrst. Vsekakor se še namerava na tem mestu posvetiti spomenik kralju Umbertu; na ta račun so tudi že zdaj „Villo Borghese“ oficijalno preimenovali v „Villo Umberto I.“

Po solnčnem zahodu se „Villa Borghesa“ zapre; v takih predmestnih šetališčih bi v temi itak ne bilo varno in Italijanu, ki se hoče izprehajati, niti na misel ne pride, da bi ob tem času v kakem takem kraju iskal hladila in razvedrila. Temu služi „korso“! Še tisti obligatni parčki, ki se v naših krajih radi zatekajo v diskretno temo alej in stranskih koticov, se čutijo na „korsu“ ali vsaj v njega bližini najbolj „sami med seboj“. Kdo bo v taki množici pazil na dvojico!

(Dalje prihodnjič.)

Med žitom in klasjem.

Med žitom in klasjem je svetla noč
in polna je tajnega krasa —
kako tvoj poljub in objem je vroč,
devojka ti vitkega stasa!
Prelepo je polje, cvetočih oči,
in vonj omoten iz klasja dehti,
po njivah se mesec razliva —
a zaljša in slajša je deklica živa,
kot zvezda med žitom se vsa blešči.
In cvet se ji poljski globoko klanja
in božje oko strmé nad njo sanja.

C. Golar.